

mного slabej in hirajo na jasnosti in okretnosti. Leta 1870. je izdala „Matica Slovenska“ debelo knjigo: „Razne dela Jovana Vesela-Koseskiga“, kjer so zbrane vse njegove poezije, ali bolje rečeno, prevodi. Pesnikoval je še nadalje do svoje smrti in 1880. l. je obelodanila „Matica Slovenska“ tudi „Dodatek“ njegovim zbranim delom. V tej tretjej dōbi njegovega delovanja pa mu je postala Muza vže popolnem mračna in prevodom njegovim bi bilo treba še jedenkrat večjih pojasnil.

Koseski je napisal jako mnogo verzov in jako malo izvornih. Največje veselje je imel s prevodi iz drugih jezikov, vzlasti iz nemškega. Prevajal je nemške pesni in igre Schillerjeve, Goethejeve, Uhlandove, Chamissove i. t. d., prevel je več poezij ruskega Puškina, mnogo spevov grškega Homerja, nekaj vlaškega Danteja in mnogo družega. Posebno pozornost obrača nase Koseskega jezik. Na prvi hip se mu pozna, da on ni pisal iz naroda za narod, kar sva opazila pri prejšnjih pesnikih. Jezik pesnikov je težko umljiv, zasuknen in skodrean in diši jako po nemškem; rabijo mu nepotrebne tujke in napačno mnoga slovnična pravila; kuje ali zmika iz drugih jezikov po nepotrebne čudne nove besede ali jih celō presekava, če ujema zahteva kak zlog manje.

Koseski ima tedaj za tisto „prehodno dōbo“ lepo zaslugo in pesni njegove se odlikujejo po vzvišenosti, veličastnosti, resnōbi in retoričnosti (govornosti). Kažejo pa ob enem njegove poezije suhoparnost ter pogrešajo pravega življenja, kar nam priča, da pesnik ni občeval mnogo* ali nič z narodom svojim in njegovo govorico. Koseski ima le začasno, odnosno vrednost v slovenskej literaturi, stalne in vzdržne vrednosti pa nima. Zato je ostal tudi osamljen in nima posnemovalcev kakor drugi odličnejši pesniki slovenski. Pač pa je stalne vrednosti njegova zasluga o slovenskem šestomeru, katerega je pristojil duhu in jedru slovenskega jezika. —

Leto bode pri kraji, najinih pisem pa še ni konec. Zatorej na svidenje ob novem letu!

P. B.

×

Sovraštvo med človekom in živalimi.

Zakaj beže živali, ki živē v prostosti, pred človekom? Zakaj vzleti ptica, sedeča na vejici, kadar se jej bližamo? Prirodopisci nam pravijo, da izvira ta bojazen iz zavesti bližajoče se nevarnosti. Ako bi človek ne bil nikdar nobene živali preganjal, bila bi jej tudi ta bojazen ostala tuja. — Takó nam pripoveduje Pernety, ki je prvi prišel 1764. leta na Falklandske otoke v atlantskem morji, o krotkosti ondotnih ptic. Otoki niso imeli nikakih prebivalcev; ptice, nepoznavše kake nevarnosti, vsedale so se na odprto dlan stegnjene roke. Samó črni labud ni se bližal; on je selivec in na dolgih potih je vže marsikaj izkusil — izkusil, da človeku ni upati. — O enakih slučajih nam poročajo potniki novejših časov. Na Galapagos-otokih v tistem morji niti martinčki niso bežali pred človekom.

J. M.

×